

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XII

Reims, Fransa ~ Château de Blasi ~ Haziran, 1348

Haziran ayının geç bir öğleden sonrasında , yanan renk tonlarının solmakta olan gökyüzünü katman katman kapladığı, boyalı bir gün batımının başlangıcı yaşanıyordu . Blasi, Alsa'e'nin üst kattaki yatak odası penceresinden dışarı bakarken yüzünü sıkıca cama dayamış , nefesi camda yoğunlaşarak gür sakalının yakınında opak bir hale oluşturuyordu. Odada kalan inatçı yaz sıcağında, şakağında bir damla ter belirmişti. Bacaklarının uzunluğu boyunca uzanan çukurlaşmış ve renk değiştirmiş etten oluşan şekilsiz yara izlerine rağmen, desteksiz ve genel olarak mükemmel bir sağlık durumundaydı. Yanında, Renee'nin Crecy'deki son karşılaşmasından sadece birkaç gün önce Alsa'e'ye verdiği tozlu bir vazodolusu kağıt çiçeği taşıyan ahşap bir masa duruyordu . Yıpranmış çiçek yaprakları, aç güvelerin onu yediğini Pencere pervazının dibinde yığın halinde kurumuş halde duruyorlar.

“Bir karınca sürüsü gibiler. Hepsini kim gömecek?” diye mırıldandı Blasi; donuk gözleri uzaklara dikilmişti. Blasi malikanesinin başlangıcını işaret eden ana yolda, veba bulaşmış yayaların sürekli bir akışı vardı. Blasi, yüksek ve uzak bakış açısından, onları hâlâ bitmek bilmeyen bir hayalet böcek dizisi olarak görüyordu, sürekli olarak...

Şehrin dışına doğru süzülerek kırsal alana karışıyorlar. Gençler, yaşlılar, zenginler ve Yoksullar, erkekler, kadınlar ve çocuklar—hep birlikte ve dışarıdan bakıldığında, darağacına mahkum edilmiş koca bir şehrin son adımları gibi hareket ediyorlardı . Kitlesele göçte, çoğu yaya olarak, taşıyabildikleri azıcık eşyayı taşıyarak ilerliyordu. Kendilerini bile zor taşıyabilen diğerleri ise yürüyen ölüm gibi sendeliyordu. Ara sıra, aşırı yüklü at arabaları, kuzeye doğru sürüklenen kolonun ortasından geçiyor, tekerlekleri yol kenarına serpilmiş, günlerdir ölü olan cesetlerin üzerinden zar zor geçiyordu. Blasi pencere camındaki buğuyu sildi . "Bütün bir kasabayı—hatta sayısız şehri bile— gömecek kadar kutsal toprak nerede var ? Bu ölçülemez bir çılgınlık; bu veba."

Alsaem omzunun üzerinden ona seslendi ve Blasi sesindeki artan gerginliği duydu . "Yaklaşırlarsa, içeri alma onları, Francois. Onlara yardım edemeyiz. Bunu bana söyle. Yapamazsın!

Blasi, yüzünü cama dayayarak, "Kapıları ve pencereleri emniyete aldım," diye net bir şekilde yanıtladı. "Beklenebileceği kadar güvendesiniz."

Bir an geçti, sonra Alsaem onu azarladı: "Şatodan ayrılman için sana yalvardım! Biz "Büyük bir tehlike içinde. Neden beni aksine ikna etmenize izin verdiğimi bir türlü anlayamıyorum . Korkunç bir şey olacak. Sadece kötü bir alamet, diye düşünüyorum!" Blasi cevap vermeyi reddetti; bunun yerine, kalabalık yola baktı.

"Hâlâ vaktimiz var, Francois! Beni dinle—ahırların arkasında ormanın içinden geçen, otlarla kaplı bir patika var. Renee sık sık arabasını oradan geçirirdi. Arabayı yükleyip senin atını da koşumlayabiliriz—"

Blasi sözünü kesti. "Çok geç, Alsaem."

"Hayır, öyle değil! Ve eğer Michael senin inatçılığın yüzünden ölürse, buna dayanabilir misin?"

Bir haç mı? Bunu yapabilir misin, Jean-François Blasi?

Blasi, "O güvende," dedi. "Siz de güvendesiniz. İncancımızla, her şey yoluna girecek."

Alsaem içini çekti ve homurdandı: "Ancak Rabbim izin verirse; ve umarım izin verir."

Blasi başını salladı. "Öyle yapacak."

"Üstelik, Francois; Michael'a o asi ata bineceğini gizlice söylemeni istemiyorum . İsrar ettiğim gibi diğerini tutmalıydın."

Blasi kaşlarını çatı ve omuzlarını düşürdü. "Bunu tekrar mı düşünmemiz gerekiyor?"

"Yapmalıyız!" diye haykırdı. "Eğer bu kadar çok sırrı saklayacaksanız, yapmalıyız. Beni kardeşinizin hevesli karısı ve yeğeninizin sevgi dolu annesi olarak hatırlamıyor musunuz?"

"Ben her zaman mütevazı evimizi size açmadım mı? İhtiyaç anlarınızda her zaman size sahip çıkmadım mı ? Ben İngiliz değilim, Francois, ve kardeşlerinizi öldürmedim!"

Blasi arkasını döndü; gözleri kızarmış ve şişmişti. "Neden bana bu kadar acı çektiriyorsun? Ne yapıyorsun?"

Benden başka bir şey ister misin?"

"Gerçeği istiyorum!" diye haykırdı Alsae. "Size yalvarıyorum."

"Ah." Blasi başını eğdi ve kıkırdadı. "Sadece gerçek mi?"

"Evet; Jean-Francois'nın Kardinal Blasi'nin benden sakladığı tüm gerçeği bana anlatmasını istiyorum . Bu mütevazı isteğimi yerine getirebilir mi?"

Blasi, kadının açık ve net, ancak dışarıdan imkansız görünen isteğini düşünürken odayı taradı ; ancak hiçbir yatak odası eşyası, onu reddetmesini sağlayacak kadar dikkatini çekemedi.

Meraklı bakışlar. Dudaklarını ısırды, omuzlarını düşürdü ve derin bir iç çekti. "Israr ediyorsan, her şeyi anlatacağım." Ona sırtını döndü ve devam etmeden önce pencereden dışarı baktı ; "Ve gerçeği

öğrendiğinde, umarım beni affedecek ve belki de baştan beri tamamen dürüst olmamamın nedenini anlayacak bir yer bulursun ."

Alsae onu azarladı: "Doğruyu söyle, François."

Blasi itaat etti. "Pekâlâ, o zaman. Her şey Avignon'daki Château Rouge'daki odamda , hiç beklemediğim bir ziyaretle uyandığında başladı." Pencere pervazına yaslandı , geçenlerin ilerleyişini izlerken her şeyi itiraf etti: Jacques'nin ruhunu görme şansını, Apokrifaya zorlu girişini, Kutsal Makam tarafından gizlenmiş Kapı Taşlarının keşfini , Kral Philip ve Papa Clement'i ve bir krediyi içeren papalık planını, Kaptan Bourne ve Başrahip Vonig'i ve Gardiens Manastırı'ndaki zorlu kalışını, Kapı Taşının nihai açılışını ve korkunç yaralanmalarını ve Kaptan'ın atıyla Manastırdan kıl payı kurtuluşunu. Blasi'nin anlattığı her şey boyunca Alsae onu hiç bölmedi. Son olarak Blasi arkasını dönerek, "İşte, hepsi bu. Hepsini anlattım, Alsae." dedi.

Alsae titreyen parmağıyla yanındaki masayı işaret etti. "Şuradaki eski kağıtlar ; bahsettiğiniz sayfalar bunlar mı?"

Blasi masadan uzaklaştı ve suçluluk duygusuyla başını sallayarak, "Çoğu öyle," diye itiraf etti. "Diğerleri ise rüzgârda kayboldu." diye ekledi ve dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi.

Yol. İçini çekti. "Anlatacak başka bir şey yok, Alsae. Bunu daha önce açıklamadığım için lütfen beni affet." Blasi, sert bir azar beklercesine çenesini sıktı ve kaskatı kesildi, ancak aralarında sadece mezar sessizliği hakim oldu.

Sonunda Alsae, yenilenmiş bir enerjiyle uzun süredir devam eden sessizliği dağıttı. "Michael'ı duyamıyorum ! Belki dışarıdadır, onlarla birlikte. François!"

"Endişelenme, dinleniyor," diye güvence verdi Blasi, "Olabildiğince güvende."

Pencereden bakmaya devam ederken , bakışlarını hafifçe çevirdi ve geniş dalları olan yaşlı bir kavak ağacına baktı.

"Harika," diye yanıtladı, sesi daha rahatlamış ve belki de hafif bir neşe tonuyla doluydu. Mizah. "Francois, bütün gün küçük bir yaramazdı , beni çok yordu. İçinde çok fazla enerji var , tıpkı babası gibi. Bir gün mutlaka şanslı bir kadının kalbini kazanacak." Bana yazıklar olsun. Ve onun cazibesine kapılan kadına da yazıklar olsun."

Blasi'nin sesi titredi; yanağından bir başka gözyaşı süzülerek sakalının arasına karıştı. "Güvendeyiz," diye yanıtladı, kavak ağacının altındaki küçük tahta levhaya ve önündeki toprak yığınının bakarak. Oğlunu daha bir gün önce gömmüştü. Alsa'e kendi itirafını yaptı: "Sizinle paylaşmak istediğim bir şey var ve açık sözlü olacağım . Siz uyurken, taze ekmek almak için fırına gittim. Aç olmalısınız; tabağınız ağzına kadar dolu. Ve kardeşinizin de akşam yemeğinde bize katılacağını bilmekten memnun olabilirsiniz." Kıkırdadı. "Ve bu sefer, gün batımından önce geleceğine söz verdi . Ah, dinleyin! Şimdi bile geliyor. Renee!" Alsa'e derin bir iç çekti.

"Dinlenmelisin. Yiyecek, su ve temiz çarşaflar getireceğim," diye yanıtladı Blasi pencereden uzaklaşırken, gözleri yatağının kenarına yığılmış, ter içinde kalmış Alsa'e'ye takıldı. Narin, yukarı doğru kıvrılmış kolu, sanki görünmeyen bir şeye veya birine uzanıyormuş gibi, yatağının ötesine uzanmış, havada asılı kalmıştı. Parmak uçları simsiyahdı; gülümseyen dudakları koyu ve kurumuştur, donuk bakışları ise belki de tavandaki bir kıvrımdan başka hiçbir şeye sabitlenmemişti.

Ertesi gün, Blasi eski kavak ağacının altında, taze toprak yığınlarının arasında, Alsa'e'nin mezarının üzerine kürek kürek toprak serpti ve bir zamanlar saygın Blasi soyunun son akrabasını da örttü. Küreği toprağa saplayıp kırık köklerin üzerinden ayağını geçirirken, şatonun ön girişinde aşırı yüklü bir araba park edilmiş olduğunu fark etti . Blasi, davetsiz misafiri daha iyi incelemek için gözlerini güneşin kamaştırıcı ışığından korudu . Hasta görünümlü yoldan geçenlerin arasında, sürücü park halinde durmuş, onu belki de utanmaz bir röntgenci gibi izliyordu. Başının tamamını saran bir bez parçası dışında, gözlerinin olması gereken yerde sadece karanlık bir yarık bulunan çıplak bir bölge vardı. Geniş kenarlı bir şapka takmış bir mummyya benzeyebilirdi. Sürücü, öğlen güneşinde uzun bir paltoyla oturuyordu. Uğursuz görünümü ve ifadesiz yüzüyle, gün ışığında kendini açıkça göstermemiş olsaydı , Blasi onu ceset arabasına binmiş Ölüm'ün ta kendisi sanabilirdi. Ancak, dışarıdan tuhaf görünen bu varlık daha fazla ilerleme belirtisi göstermeyince, Blasi onu önemsemedi ve daha ciddi ve acil konulara yöneldi.

Kardinal, ağacın dibinden eski bir sirke şişesi aldı ve yeni kutsanmış içeriğini Alsa'e'nin mezarına serpti, Michael'ın safça söylediği sözleri tekrarladı.

"Öyle olduğu düşünülüyor: diğer kelimeler." Sonunda, sözlerini tamamlayan Blasi, önünde diz çöktü. Mezarının dibinde duasını sonlandırırken şu veda sözlerini söyledi: "Tanrı'nın huzurunda , Mesih'te, Alsa Blasi; Renee Blasi'nin sevgili eşi; Michael Blasi'nin şefkatli annesi. Amin." Haç işaretiyle vücudunu işaretledi ve sessiz bir saygıyla, aynı zamanda geçmişe dönük bir düşünceyle eğildi. Ve o an, kuş cıvıltılarının yokluğunda, yaz cırcır böceklerinin monoton tıslamasında, günün kaşintılı ve baş döndürücü sıcaklığında, umutsuz durumunun aydınlanmasında ve af dilemek için dile getirdiği her yalvarışın sonsuza dek sağır ve ölü kulaklara çarpacağı gerçeğinin rahatsız edici farkındalığında , Blasi ağladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve tümseğinin üzerine yığıldı, sanki birisi tarafından sıkıştırılmış gibi avuç dolusu toprağı sıkıştırılmış topraklar halinde topladı. İlahi araçlar sayesinde, anın daha sağlam bir şekilde kavranması Alsa'yi baskıdan kurtarmaya yardımcı olabilir. Ölümçül hastalığı. Orada, kavak ağacının altında, kirlenmiş eller ve hıçkırıklar arasında, bir ağlama seli toprağı suladı. Ve orada, kavak ağacının altında, Blasi, ezici bir boşlukla boğuşurken , geçmişe bakış ve kederin coşkulu bir karışımına kendini kaptırarak, hayal kırıklıklarının inceliklerine düşkünlük gösterdi.

'İyi öğleden sonra, Monsieur!' Beklenmedik çağrı Blasi'yi ürpertti ve aniden geriye doğru savurdu. Mantıklı düşünmek için. Ayağa fırladı ve şüphelenmeyen bir suçlu gibi etrafına bakındı, gözlerini ovuşturarak yaklaşan sürücüyü ve sallanan arabasını gördü. Yabancı şapkasını çıkardı , başındaki bezi çözdü ve uzun paltosunu çıkardı. Çukurlaşmış bir yüzü ve kalın bir sakalı olan orta yaşlı bir adam olarak kendini gösterdi. Gözlerinin altındaki belirgin koyu halkalar, yorgun bir yolcu olduğunu gösteriyordu. Sürücü yavaşça yaklaşarak el salladı. "Comment allez-vous?"

Blasi, elini kaldırarak, "Atını durdur!" diye emretti . Ağacın altından fırladı ve açıklığa doğru yana doğru adımladı. "Daha ileri gitme!" Sürücü anında durdu ve atı sıkı dizginlere karşı birkaç kez başını sallayarak protesto etti. Blasi şatoyu işaret ederek ona bağırdı, "Bu malikanenin efendisi bir orduya komuta ediyor! Hemen buradan ayrıl, yoksa onun eliyle öldürüleceksin!"

"Benim adım Jean Labatut, " diye seslendi araba sahibi, kendini tanıtarak; " Marsilya'dan tanınmış bir tüccarım. Malikanenin sahibini rahatsız ettiğim için özür dilerim; ancak, eğer izin verirseniz, kendisiyle görüşmekten büyük memnuniyet duyarım." Alnını koluyla sildi. " Size söz veriyorum ki, kötü niyetim yok —sadece dualarım ve iyi niyetim var, bu da onun bu sıkıntılı günlerde çok takdir edeceği bir şey."

Blasi arabaya yaklaştı ve onu dikkatlice inceledi. "İyi niyetinizi belli edin." Adam öksürmeye başladı, sadece başını sallayıp işaret parmağıyla bir yeri işaret ediyordu.

Kavak ağacının dibine doğru eğildi ve boğuk bir sesle cevap verdi: " Yeni mezarlar hazırlıyorsunuz." Yutkundu ve boğazını temizledi. " Kutsal toprak burası, değil mi?"
"C'est ainsi, Blasi bunu doğruladı.

" Bir rahip tarafından usulüne uygun olarak kutsanmış mı ?"

"C'était ainsi, " diye tekrar teyit etti.

Adam burnunu çektii ve sanki kendisine özel bir şey arıyormuş gibi etrafı dikkatlice inceledi. "Peki bu toprakların ne kadarı kutsal?" Gözleri tekrar ağaca takıldı ve en yüksek dallarından köklerine kadar ağacı inceledi.

Yeter artık; daha ne arıyorsunuz?

"Eğer efendim izin verirse, tüm mallarım karşılığında basit bir hizmet karşılığında onunla takas yapmak istiyorum." Blasi şatonun girişine şöyle bir göz attı. "Benim dışımda kimseyle konuşmuyor. Teklifinizi bana bildirin, hemen ileticeğim."

"Evet. Efendim izin verirse isterim— " Adam yüzünü buruşturdu ve dağınık sakalını kaşdı. Sakalını uzatmış, iyi niyetini en iyi nasıl sunabileceğini düşünüyordu. "Lütfen ona, tüm malikanesini birkaç mevsim boyunca besleyecek kadar mal dolu bir ticaret arabasıyla bir tüccarın geldiğini bildirin." Omuzunun üzerinden bakıp mallarını taradıktan sonra, yıllarca kurnazca ticaret yaparak inceltmiş etkili bir tüccar gibi envanterini saydı : "Taze tahıllarım, kuru meyvelerim, tuzlu ve tatlılarım var. Lamba yağı, kokulu tozlar, merhemler, kumaş, deri ve ilaçlarım var. Bol miktarda tuzum ve her türlü iyileştirici baharatım var. Pişirme ütülerim, porselen eşyalarım ve.. " Herhangi bir soylu sarayına yakışır gümüş ve altın servis tabakları. Ayrıca, Fransa'nın en iyi şarabından oluşan, henüz açılmamış bir fıçı da bende var." Arkasını döndü, Blasi'nin gözlerinin içine dosdoğru baktı, başını salladı ve atını ve arabasını uzatarak, ciddiyetle, "Bu güzel at ve sağlam araba da, efendi kabul ederse, takasımın bir parçasıdır . Lütfen ona bildirin; bana sadece basit bir izin verirse, bunların hepsini ona vereceğim ." o rica etmek."

Tüccar, pek de düzgün görünmese de, kurnaz bir Kardinalin bile dikkatini çekecek kadar kusursuz bir sunum sergilemişti. Blasi, atın bacaklarını, dişlerini ve gözlerini inceleyerek , güneş ışığında kızıl bir parıltı saçan, lekesiz bir kürke sahip, kaslı, genç ve güzel bir at olduğunu gördü . İçinde şüphe birikerek gözlerini kıstı. "Peki, bu basit istek ne olabilir ki ?"

Adam arabasında kıpırdandı. Boğazını temizleyerek, "Veba beni sardı. Ancak, sahip olduğum her şey karşılığında, düzgün bir şekilde gömülebileceğim kutsal bir toprak parçası verilmesini rica ediyorum ," dedi.

Blasi birkaç adım geri çekildi ve alışılmadık durumu düşünerek parmaklarını önünde birleştirdi.

rica. Kavak ağaçlarının altındaki mezarlara ve hasta tüccara bakışlarını gezdirdi, ardından veba bulaşmış yabancıнын teklifini reddetmeye çalıştı. "Artık inanmıyorum—" Adam araya girdi, "Sizden rica ediyorum!" Arazinin arka tarafını işaret etti. " Şatonun dışında, arabada kalabilirim; orada, ormanlık alanın yakınında. Hiçbir bakıma ihtiyacım yok." Boynuna bir bezle dokundu ve yalvarışına devam etti; "Zamanım kısıtlı; belki bir gün daha ve artık yük olmayacağım. Beni işaretlemek için bir taş bile istemiyorum , sadece kutsal topraklarda bir mezar yeri istiyorum."

Blasi, etkileyici bir yük taşıyan ve orijinal tasarımından oldukça değiştirilmiş gibi görünen tüccarın arabasını iyice inceledi . Her tarafına çok sayıda dikey tahta bağlanmış, hepsinde metal bağlantı elemanları bulunan ve aralarından ve arabanın içindeki sıkıca paketlenmiş erzak yığınının içinden geçen bir ip ağı bulunan bir araba vardı. Arabanın tekerleklerinin bu kadar ağırlığı nasıl taşıyabildiğini merak ederken, tekerleklerin alışılmadık genişliğine dikkat etti. Blasi'nin gözleri, bir çuval yığınının arkasından ona bakıyormuş gibi görünen minyatür bir şarap fıçısının en üst kenarına takıldı . Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden, şatonun arkasını, sık bir ot tarlasını ve arazinin daha karanlık sınırını belirleyen daha uzaktaki bir orman sırasını geçerek baktı. Adama geri döndü ve tüccarın teklifinin samimi olduğunu hissederek yüzünü iyi bir ışık altında inceledi. Sonuçta, ölüm gerçekten de kendi yerini sağlamlaştırmış, adamın kaygı dolu bakışlarında olgunlaşmış ve olgunlaşmış gibiydi. Blasi işaretleri ve izleri biliyordu; kaderin, ölümlülüğün ve bütünsel belirsizliğin apaçık bir havası, adamın varlığını kalıcı bir kara ışık gibi lanetliyordu.

Kardinal, eski ağaca dönerken ona ilerlemesi için işaret etti. "Arabayı orman çizgisine doğru sür." Küreğini aldı ve şatonun arka girişine doğru ilerlerken seslendi: "Cevapla dönene kadar orada kal." Sürücü emre uyararak, tekerleklerinin altında çıtırdayan uzun kahverengi kamışlarla dolu bir tarlanın içinden arabasını dikkatlice sürerken, bir ot denizini yarıp geçti .

Blasi şatoya girdi ve ocak ile mutfak alanına adım attı; kapıyı kapatmadan önce küreği köşeye dayadı. Ayağa kalktı ve boynunun arkasındaki terli lekeyi sildi, onu saran kustumuk ve safra kokusunu umursamadı.

Ölüm döşeğindeki yeni misafiriyle ne yapacağını düşünüyordu; adamın, yaklaşan kış ayları için bol miktarda erzak sağlayacak kadar yükü vardı . Blasi , yakındaki Reims şehrini kasıp kavuran veba salgını nedeniyle adamın arabasında , belki de şehrin tüm dükkanlarında bulunanlardan daha fazla erzak taşıdığını biliyordu. Yine de, aklını başına toplasa ve tüccarın tüm vaatlerine rağmen,

Blasi'nin aklında şarap fıçısı, cezbedici bir iksir olarak ilk sırada yer alıyordu ve Blasi de bunun... Eğer onu rahatsız eden anıları bastırmak istiyorsa, bu onun geçici yaşamının temel bir bileşeni olacaktı. Michael ve Alsa. Yemekten ya da hayatın kendisinden daha çok, şarap onun suçluluk duygusunu dindirmeye, vicdanını yatıştırmaya yetiyordu, kısa bir süreliğine bile olsa.

Adam, lekeli bir pencereye yaklaşırken etrafa saçılmış çöpleri tekmeleyerek inledi. Mavi ve yeşil sinek sürüsünün arasından elini salladı, kirle lekelenmiş camdan içeri baktı ve sapsarı kaplı tarlaya doğru bakarak tüccarın yükünün en üst kısmının, şimdi arka orman hattının yakınında durduğunu gördü. Bir figür hareket etti ve Blasi, adamın şimdi arabasında yüksekte durup etrafa bakındığını, görünüşe göre bakımsız araziye incelediğini fark etti. Blasi sıtıttıktan sonra tüccara fısıltıyla ve entelektüel bir tavırla seslendi: "Ah, ölmekte olan adam; onun her şeye kadir olduğunu hissedemiyor musun?"

"Aldığınız her nefeste mi? Her yerde var— yaptığımız her harekette büyüyen bir çürüme istilası . Ölüm ölümsüzdür— hepimizden daha uzun süre yaşayacak olan hayatın özü." Sarhoş gibi kıkırdadı ve pencereden sendeleyerek uzaklaştı.

Blasi, yüzündeki sertleşen ifadeyle birlikte gülümsemesi kaybolurken, dağınık zemine bakakaldı . Çenesi kasılırken kaşları çatıldı, tek sağlam gözü kaldırım taşlarını delip geçiyordu. Ancak o zaman etrafındaki mekanı saran iğrenç kokuyu fark etti . Ve ancak o zaman odanın merkezinde yer alan , büyük, kaba yontulmuş bir masa ve üzerindeki grafiksel içeriklerden oluşan tablo gibi görünen natürmort sunumunu fark etti. Masa , üzerinde ve yanlarında kirli çarşaf yığınları bulunan, iyi kullanılmış bir kurban sunağı gibi görünüyordu . Kan lekeleri ve diğer vücut salgıları, kumaşı düzensiz şekilli sert katmanlar halinde sertleştirmişti. Bunların ortasında, ateşini atlatmak için gösterdiği yoğun çabaların kanıtı olarak, kabuk bağlamış tahta bir yıkama kabı duruyordu . Sinekler kenarında oynuyordu ve Blasi, bu kaba manzaraya bakarak dudaklarını büzdü .

"Hayır!" diye bağırdı, çöplerin arasından hızla geçerken. "Asla—"
Blasi masanın kenarından tuttu ve sertçe çekti, kase yere çarparak ses çıkarırken masa yana devrildi. Sinek bulutları yükseldi ve oda sürekli bir uğultuya büründü. "Asla!" Geriye doğru sıçradı, odanın duvarlarını ve tavanını çılgınca, sanki özellikle bir şey arıyormuş gibi taradı. Blasi kollarını genişçe açtı ve kendi etrafında dönerek, tüm alana kahkahalar atıp bağırdı: "Bana bakın! Ben hala buradayım! Hiçbir şey yapmadınız! Bana dokunamazsınız! Benden korkuyorsunuz! Asla—"
Blasi sinekleri kovalarken, ellerini başının etrafında savurdu ve çöplerin arasında dengesini kaybetti . Başını yere öyle bir çarptı ki akli başından gitti.
Ve ölü gibi hareketsiz yatıyordu, Michael'ın sesinin hatırası varlığını sarmıştı: 'Ben' m

' Melek olacağım ve kanatlarım olacak— ve uçacağım— gerçekten, gerçekten hızlı— böylece Şeytan beni yakalayamayacak!' Blasi inledi ve gözlerini açtığı anda elinin yüzünün yanında olduğunu, çizilmiş bir eklem üzerinde bir sineğin tünediğini fark etti. Bir anlığına kaldırım taşlarının üzerinde uzandı ve böceğin bacaklarını birbirine sürmesini, kocaman kızıl gözlerinin ona bakmasını izledi. Sonra uçtu ve yüzünün önünde daireler çizdi, bu sırada Michael'ın sesi zihninde yankılanmaya devam etti: 'Gibi "Bu, François Amca! Rüzgar gibi mi? Ne kadar hızlı olduğumu görüyor musun?" Sinek kısa bir an Blasi'nin yüzüne kondu ve burnunun ucundan damlayan yeni bir gözyaşının izini inceledi.

Bir zamanlar imrenilen ve seçkin Blasi malikanesinin ıssızlığında, sineklerin vızıltısı altında yatan Kardinal, zihninin en derin köşelerine, zaman ve mekândan tamamen kopuk bir bölgeye çekildi; kasvetin, tiksintinin ve kafa karışıklığının çarpık anılar ve rahatsız edici rüyalarla karışarak, dışarıdan canavarca ve doğal olmayan bir şekilde kaynaşmış, hastalıklı bir kayıtsızlık, grotesk bir alaycılık ve absürt derecede uyumsuz anıların ve düşüncelerin doğal olmayan karışımlarını ortaya çıkardığı, tamamen sakın bir kara deliğin sefil havuzundan doğmuş ve şekillenmiş bir yere. Keskin bir şey y Çatırdayan tahta veya kırılan cam sesine benzer bir ses; bir şeyin kırıldığını ifade edebilecek en ufak bir gümleme, çarpma, yırtılma veya çınlama sesi bile yoktu. Kesintisiz bir sessizlikten başka hiçbir şey yoktu; yine de bu ölümcül sessizliğin ve saf aşkınlık halinin dinginliğinde , Blasi'nin zihni, küçük de olsa, kaydı.

Kardinalin tavrı, kıkırdayarak ve yere doğrulup doğrulurken tamamen değişti . Dağınık saçlarını düzeltti ve odanın duvarlarını taradı, gözleri sarhoş birinin gözleri gibi donuk ve yuvarlanıyordu. Gülümseyerek başını salladı. "Anlıyorum ." Ayağa kalktı ve pantolon paçalarındaki kiri silkeledi. "Gerçekten de anlıyorum, " diye yanıtladı, ellerini beline koyarak duvarlara hitap etmeye devam etti, "Onları benden aldınız çünkü beni en mahrem kayıpla işkence etmek istediniz—ve diğer herkes bu dünyevi vebaya yenik düşerken beni bu vebanın etkilerinden korumak istediniz , çünkü beni hayatta tutmak istiyorsunuz ki size sonsuza dek besleneceğiniz uzun bir keder hayatı verebileyim." Kendini toparlayarak, huysuz bir el hareketiyle duvarları savuşturdu. " Benden uzaklaşın — Ah, Ölüm ve Acımasız Umutsuzluk— bir süreliğine de olsa kanatlarında bekleyen gerçek bir misafirim var . "

Giyilerini düzeltti, tıpkı bir kabul töreni bekleyen son derece kibar bir devlet adamı gibi kendini kontrol etti ve hafif bir sırtıyla, kaşlarını çatarak ve çenesini yukarı kaldırarak şatonun dışarı çıktı.

Blasi, yüksek otların arasından ilerleyerek durdu ve tüccara seslenerek yanına gelmesini işaret etti. "Kendinizi ve arabanızı şatonun arka girişine getirin! Efendi teklifinizi kabul ediyor: şarap ve erzak karşılığında konaklama, yemek ve uygun bir cenaze töreni!"

Tüccar başını salladı. "Efendimin evine veba bulaştırmaması için burada kalmam en iyisi!" Blasi, onun arabadan inip şeker kamışı tarlasında kayboluşunu izledi; sadece sesiyle yönünü belli ediyordu, şöyle devam etti: "Efendim isterse, askerleri arabayı boşaltırken ben de bu ağaçların altında kalabilirim!"

Blasi, elini uzatarak onu içeriye davet ederken, "Bunu istemiyor , " diye haykırdı ve ekledi: "Ne geçmişin hayaleti, ne de yakın ölüm eli onun için acil bir endişe kaynağı değil." evin efendisi Accueillir, Mösyö Labatut!"

Cırcır böceklerinin tıslaması dışında, tarlada kısa bir sessizlik hakim oldu, ardından tüccar Blasi'ye, "O da mı ölüyor?" diye sordu.

"Hayır, değil. Şimdi sen ve arabayı getir, ancak o zaman isteğini yerine getirecektir ."

Blasi, otların arasından adamın arabasına bindiğini ve onu kendisine doğru sürdürdüğünü gördü.

"Efendinin evinde bir rahip var mı?"

"Bir süreliğine öyle yapacak ve ihtiyaçlarınızı karşılayacak." Blasi, arka kapıdan dönerken onu şatoya doğru işaret etti .

"Siz o rahip misiniz?"

Blasi, adımlarını hiç aksatmadan, omzunun üzerinden seslendi: "Tahmin edebileceğiniz gibi, ben "Aziz. Kutsama, başışlama ve son ayınlar bu aralar benim için bir meşguliyet gibi görünüyor . Hadi! Boş bir odam var ve şaraba susadım."

Tüccar arabasını girişin yanına park etti ve iki adam, malikanenin mutfak bölümündeki malları boşaltmaya ve istiflemeye başladı. Erzakların neredeyse tamamını eve taşıdıklarında, tüccar omzundan bir çuval tahıl indirdi ve Blasi'nin de istiflediği benzer bir çuvalın içine ve üzerine koydu. Tüccar , devrilmiş masaya yaslanırken ağır ağır homurdandı ; "Kendi arabamı boşaltmamın takasın bir parçası olduğunu anlamamıştım ." Evin daha derinlerine ve üst katlara çıkan iç girişleri inceledi. İçini çekti, alnındaki teri sildi ve Blasi'ye sordu: " Efendinin adamları nerede ? Bu saçmalık; uyuyorlar mı? Onları hayatta tutmak için bu erzakları taşıırken ölüyorum." Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Ve buraya ne konulacak? Koku— israf— efendi buna nasıl izin veriyor—"

Tüccar, sineklerle kaplı, kirli çarşafı inceledi ve Blasi'ye dönerek onu süzdü. "Ölüm buradaydı. Şatodaki tek kurtulan sensin, değil mi?"

Blasi ona yaklaştı, masaya yaslandı ve başını salladı. Dosdoğru tüccarın gözlerine baktı ve gülümsedi. "Ölüm burayı terk etti. Doğrusu, asker de yok; Ancak efendi burada ."

"Ne öksürük ne de hapşırık duyuyorum, şu rahatsız edici sinekler dışında hiçbir yaşam belirtisi yok," diye reddetti.

Dudaklarını büzerek ve elini önünde savurarak, "Siz o efendi misiniz?" diye sordu. Blasi kıkırdadı. "Benim açımdan, bu kadar öne çıkan ve aynı zamanda gizemli olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak merak edebilirim." Odayı ciddi bir şüphe ifadesiyle süzerek tüccara fısıldadı, "Efendi bizi hâlâ dinliyor."

Adam gözlerini kısarak odayı taradı ve sesi duyulacak kadar yüksek sesle konuştu: "Yıllar boyunca kralların ve onların maiyetinde açıkça yürüdüm."

"Vassallar." Ellerini beline koydu ve duvarlara seslendi; "Ben Jean-Baptiste Labatut, Doğu ithalatının Baş Komisyoncusuyum." Kendini tanımasına cevap gelmeyince, Blasi'ye fısıltıyla sordu: "Eğer efendi dediğin kadar önemliyse, bildiğim bir adı olabilir mi?" Daha yakına eğildi. "Unvanı?"

Blasi adamın omzuna hafifçe vurdu. "Ah, herkes onu tanır. Ve birazdan onunla görüşme fırsatınız olacak. Tüm maiyeti gibi, sanırım o da sizinle görüşmeyi büyük bir heyecanla bekliyor. Şimdi, şarap zamanı; ne dersiniz?" Adamı harekete geçirdi ve şatodan dışarı çıktılar.

Kardinal arabayı dolaştı ve şarap fıçısının üzerindeki silik bir amblemi inceledi, tam o sırada tüccar ona yaklaştı. "Neden onun unvanı bile bu kadar gizli ki, bana fısıldayarak bile söyleyemiyorsunuz?"

Blasi omuz silkti. "Bu bir sır değil. Üstat birçok isimle anılır, ama gerçek adı şudur: "Ölüm." Dikkatini tekrar fıçıya çevirerek ekledi: "Oldukça yaygın ama aynı zamanda asil bir isim —ne düşünüyorsunuz?"

Tüccarın yüzü bembeyaz oldu ve geri çekildi. "Bence rahip, benim durumumu göz önünde bulundurarak, sözlerini çok uygunsuz bir şekilde seçmiş."

"Size kötü bir niyetim yok," diye yanıtladı Blasi, ağacın altındaki iki mezara işaret etmeden önce. "Onlara saygısızlık etmek istemediğim gibi. Sadece şahit olmaktan kaçınmadığım şeyleri görüyorum. Doğrusu, o ağacın altında hiçbir şey görmek istemezdim; ancak mezarlar görüyorum. Kardeşlerimin Crecy yerine Bethany'de cesurca öldüklerini ve sonra dirildiklerini bilmeyi çok isterdim; ancak yüzlerini sadece rüyalarımda görüyorum. Reims sokaklarında hiçbir şey görmek istemezdim; ancak şehir ölümle dolu – siz de dahil – ve şimdi birini daha gömmek zorundayım."

Yorgun bacaklarını dinlendirmek ve biraz şarap yudumlamak isterdim; ancak işte buradayız, günün kavurucu sıcağında, şarap fıçısı hâlâ arabada ve son derece nefret ettiğim efendiye, "Ölümü ağırlıyoruz." Blasi homurdanarak arabaya bindi.

Labatut onu takip ederek, "Kardeşlerin ağacın altında mı?" diye sordu.

"Hayır. Ölüm ağacın altında — her yerde. Efendi beni bile aldı—ben de öldüm." Blasi inleyerek fıçıyı hafifçe yana yatırdı ve talimat verdi.

Tüccar, fıçıyı dikkatlice taşıması konusunda uyardı: "Şimdi, ona nazik davranmalıyız, yoksa elimizden kaçabilir." Birdenbire at irkildi, arabayı kaydırdı ve tüccarın fıçıya çarpmasına neden oldu. Blasi, tüccarın üzerine atlayıp yere düşmesini engellerken, fıçı arabanın arkasına doğru yuvarlandı. Şarap dibe çökene kadar fıçıyı yerinde tuttu. "Nazik ol dedim! İnek gibi yürüyorsun!" Tüccarın acınası yüzüne baktıktan sonra başını fıçının üzerine koydu . Sonra derin bir nefes aldı. "Belki de bir an için aklımı kaybettim. Beni affet, Jean-Baptiste. Sadece benim..."

Endişe kaynağım şu ki, bu şarap sizin de belirttiğiniz gibi özel."

Tüccar gözlerindeki teri sildi ve arabanın arkasına doğru sürünerek, "Bu, Fransa'nın en iyi şarabı," dedi . Blasi'nin yanına durdu, gülümsedi ve fısıldadı, "Bir şeye daha şahit oldum ; ölü bir rahip, bu özel şaraba karşı korkunç bir susuzluk çekiyor . Ona bu şarabı ikram edebilir miyiz?"

Blasi başını salladı.

İki adam fıçıyı taşımak için çalıştı ve fıçıyı indirmek üzere arabanın yanına iki adet destek tahtası yerleştirdi.

Labatut tahtalardan birinin eğimini ayarladı ve öksürüğünü bastırdı. "Biliyorsun ki salgın hastalık beni sarmış, yine de benden uzak durmuyorsun. Görünüşe göre Tanrı seni kutsamış, öyle mi?"

Blasi olduğu yerde durdu. Sakalını kaşdı ve düşündü, parmağını kısaca inceledikten sonra başını salladı. "Öyle görünüyor. Ve az önce şahit olduğum gibi, minicik bir melek."

"Elimin üzerine indi ve her şeyi anlattı." Arabanın arkasına yaslandı, parmağındaki sıyrığı kaşdı. "O zaman anladım ki, zor soruların zor cevapları değil, basit cevapları vardır. Sadece zor görünürler çünkü aslında zordurlar."

Bu, bir cevapta beklediğimiz şeyin bir parçası değil. Dolayısıyla, beklentilerimiz çoğu zaman sorularımıza verilecek güvenilir cevapları belirler. Beni anlıyor musunuz?

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diye itiraf etti tüccar. "Sadece basit bir soru sordum. Neden etrafınızdakiler gibi siz de ölmüyorsunuz?"

Blasi arabadan uzaklaştı ve ellerini sunar gibi açarak güldü.

"Gördün mü? Sen bile sorunun cevabını göremiyorsun, çünkü ötesini göremiyorsun."

"Görmeyi beklediğiniz şey."

Labatut kaşlarını çattı. "Gördüğüm kadarıyla ya lafı dolandırarak konuşuyorsun ya da bana cevap vermek istemiyorsun , ya da sende bir sorun var."

"Ah!" diye bağırdı Blasi, parmağını havada sallayarak. " Cevap olarak kabul etmeyi reddetseniz de , kendi sorunuza kendiniz cevap verdiniz ."

Tüccar homurdanarak arabaya yaslandı. "Öyleyse hangisi doğru? Bana cevap vermeyi reddetmeniz mi?"

"Hayır, asıl doğru olan son kısım — bende bir sorun var." Blasi dudaklarını büzdü ve devam etmeden önce yüzünü buruşturdu. "Bana neden herkes gibi ölmediğimi sorduğunuzda , ölebileceğimi bekliyordunuz. Hayatta olmamın ötesini göremediğinizi anlayabiliyor musunuz ? Size söylediğim gibi, ölmüyorum çünkü zaten ölüyorum." Güldü. "The Ölüler ölemez, ikinci bir ölüm yoktur.

Labatut arabadan kalktı. "Şaka yapmıyorsun herhalde. Söylediklerine gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Gördün mü? Cevap aslında zor değildi, sadece beklediğinden farklıydı ."

Blasi başını salladı ve göz kırptı.

Tüccar Blasi'yi gönderdi ve endişeli alnındaki ter damlalarını sildi; "Gün kısa. Ben güçsüzleşiyorum ve senin de içkiye ihtiyacın var. Taşımamız gereken bir fıçı şarap ve düzenlememiz gereken uygun bir cenaze töreni var . Gidelim mi?"

İki adam büyük bir titizlikle fıçıyı mutfığa taşıyıp odanın en iç köşesine dik olarak yerleştirdiler. Tüccar fıçıya doğru eğildi, nefes nefese kalmıştı.

Blasi duvara yaslandı ve nefesini tuttu. " İhtiyaç duyduğunuzda saray yaverleri nerede ?"

Tüccar ona baktı. "Hangi beyler?"

Blasi başını salladı ve omzunu ovuşturdu. "Şövalyeler olsun ya da olmasın, onu taşıdık ; ona ihtiyacımız vardı." "Biz mi? Buna sizin ihtiyacınız var."

Blasi duvardan uzaklaştı, eğildi, pantolon paçasını kaldırdı ve dizinin yanında hissettiği şarap fıçısından bir kıymık çıkardı. Konuşurken yarasını kaşıdı. "Hayır dostum; ölümün en acı kısmı son saatidir ve o zaman geldiğinde bu şarap için yalvaracaksın."

Tüccar yüzünü buruşturdu ve kalın, çukurlu ve koyu renkli deriye sahip açıkta kalan bacağı incelerken doğruldu .

Blasi dizindeki kıymığı çıkardı, başparmağını yaladı ve sızan kanı sildi.

Ayağa kalktı ve tüccarın yüzündeki tiksinti ifadesini gördü. "Sadece bir kıymıkmiş, yaşayacağım ." Blasi gülümsedi.

"Evet, öyle yapacaksınız," diye yanıtladı tüccar, "çoğu kişiden daha çok."

Blasi'nin gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani demek istediğim, bizden daha uzun yaşamanız ya bir lütuf ya da bir lanet gibi görünüyor."

Tüccar bacağına işaret etti. "Bana gösterdiğiniz yanıklar, başka herhangi bir adamı öldürebilirdi."

" İşte buradasın, benimle birlikte—yanında veba varken —ve ölümden çok bir kıymık batmasından endişeleniyorsun ." Tüccar başını salladı, yüzünde şüphe belirdi . "Görünüşe göre sende ölümden daha fazlası var. Sen kimsin?"

Blasi sırtıttı ve gizemliymiş gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. "Belki de bir melek tarafından kutsanmışımdır?" diye tüccarı omzuna hafifçe vurarak rahatlattı.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, "Hepimiz için en iyisinin ne olduğunu yalnızca Tanrı bilir. Şimdi seni yerleştireceğim. Rahat edeceksin. Aşağıdaki durumun aksine,

"Üst kattaki yatak odası derli toplu ve temiz." diye kıkırdadı. "Genel olarak burası cennet ve cehennemden bir araya gelmiş hali gibi." Tüccar merdivenlerde durup ona bakmaya çalıştı, ancak Blasi onu yukarı doğru itti. "Endişelenme. Anlaştığımız gibi, seninle ilgileneneğim ve cenazenin, Tanrı'nın layık bir kulunun cenazesi kadar uygun olmasını sağlayacağım. Şimdilik dinlenmelisin. Biz de bu akşam güzel şarap ve sohbetle kendimizi şımartacağız."

Blasi, ölmekte olan misafirini ağırlarken zaman geçti; Alsa'e'nin üst kattaki yatak odasında ona misafirperverliğini gösterdi. Böylece tüccar uyurken, Blasi arabayı ahırların yanına park etti ve yeni edindiği atıyla ilgilendi. Hayvanı besleyip suladı ve sonunda, bir zamanlar evcilleştirilmemiş siyah atın kaldığı son ahıra yerleştirdi; at kaçmıştı. Birkaç saat geçti ve fener ışığı ve yıldızlar altında şatoya döndü. Yağ lambalarını yaktı, fıçıyı açtı ve dinlenmiş misafirini iki kadeh ve tahta bir yıkama kabında iki atı bile sarhoş edecek kadar şarapla uyandırdı.

Blasi, yıkama kabını ve şarap kadehlerini komodinin üzerine kaydırды. "Öğleden sonrasının büyük bir kısmını uyuyarak geçirdin. Nasıl hissediyorsun?"

Adam yavaşça yatağın kenarına oturdu. "Sanki ezilmiş gibi..."

"Tam şeytandı," diye inledi. Yüzünden ter damlaları süzülüyordu. "Rüyamda biz Mezarımı kazıyordum. Ama toprağı kaybettik. Toprağı arıyordum. Tanrım."

Blasi, sanki hala onu arıyormuş gibi odayı taramasını izledi. Sonra yıkama kabını ve kadehleri gördü. "Şarabı sen mi açtın?"

"Evet. Başlayalım mı?" Blasi ev sahibi rolünü üstlenerek iki boş kadehi de aldı ve birini konuğuna uzattı.

"Belki birazdan," adam boğazını ovuşturdu ve yutkundu, yüzü acıdan buruştu. Blasi iki kadehi de lavabonun yanına geri koydu ve pencereye yaklaştı. Ellerini arkasında kavuşturdu ve ön yola baktı. Uzaktaki birkaç meşale, Reims'ten devam eden kitlesel göçü işaret eden tembel ateş hayaletleri gibi, karanlıkta yavaşça hareket ediyordu.

Blasi, "Adınızın Labatut olduğunu söylemişsiniz, öyle mi?" diye sordu.

Adam öksürdü ve boğazını temizledi. "Jean Labatut."

"Sanırım öyle hatırlıyorum." Blasi arkasını döndü ve tüccarın botlarına baktı. "Marsilya'dan geldiğinizi söylemişsiniz, değil mi?"

"Marsilya, evet."

Blasi, lavaboya doğru başını sallayarak, "Söyle bakalım, bu şarabı nasıl elde ettin?" diye sordu.

"

"Ben Avignon'luyum, ama aslen Marsilyalıyım. Salgın ilk başladığında Marsilya'yı terk ettim."

"Aha!" Blasi parmaklarını şıklattı. "Siz Jean-Baptiste Labatut'sunuz; dükkanı bir demircinin karşısında olan, Curia mezarlığına giden sokağın aşağısında bulunan Avignonlu tüccar , değil mi?"

"Ben—Evet. Nasıl—"

Blasi sırtarak yatağa yaklaştı, sakalını ovuşturdu, sanki bir gizemi çözüyormuş gibi. "Ve sadık kurye filonuz, Marsilya limanına düzenli seferler düzenleyerek Cenevizli ticaret gemileriyle gizlice şarap fıçılarını ticareti yapıyordu."

Kaffa'dan gelen ve Cenova'ya gönderilecek ithalat için takas."

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu tüccar.

"Ama sıradan bir şarap değil, dikkat edin." Blasi sorusunu görmezden geldi ve işaret parmağını salladı, "En kaliteli meyvelerden elde edilen, cennetten gelen bir maya —bu fıçılar doğrudan Papa Hazretlerinin mütevazı ikametgahının Büyük Mahzeninden geldi : Avignon'daki Papalık Sarayı." Blasi kıkırdadı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Tüccar yatakta kıpırdandı, giderek artan bir huzursuzluk ifadesiyle.

Kardinal konuşmasına devam ederek, " Cenovalıların gemileri karşılaştırdıklarında birçok tutarsızlığı nasıl fark etmediklerini merak ediyorum " dedi.

"Yükledikleri şeylerin kayıtlarına geçmediler. Ayrıca saray envanter katiplerinin bu kadar çok kayıp şarap fıçısını nasıl fark edemediklerini de merak ediyorum." Blasi memnun bir şekilde sırıttı. "Elbette , ne gemilerin mallarının bir kısmı ne de papalığın fıçılarının bir kısmı başlangıçta envantere kaydedilmedi."

"Sen rahip değilsin. Kimsin sen?" Tüccar ona öfkeyle baktı.

"Aslında ben bir Kardinalim."

"Ve ben uçan bir bineğim," diye tısladı adam.

Blasi güldü. "Fıçıyı taşımadan önce üzerinde bir işaret tanıdım — her zaman şarap fıçılarının yanlarına kazıdığım ve kuryelerinizin alması için ayırdığım aynı işaret . Sadece sezonun en iyi fıçılarını işaretlerdim." Başını salladı. "Görünüşe göre bir süreliğine kanıtlanmış ortaklarımızız. İkimiz için de karlı bir alışverişti, değil mi? Belki de bunca yıl sonra, ne kadar üzücü olsa da, bu kadar ağır şartlar altında nihayet yüz yüze görüşmemiz bir lütuf ."

"Sayın Kardinal? Kardinal Jean-Francois Blasi mi?" diye sordu adam inanmaz bir şekilde.

Blasi ellerini avuç içleri dışa dönük şekilde kaldırdı. "Ben o'yum —sadık ve eski şarap tedarikçinizim, tekrar hizmetinizdeyim."

Tüccar kıkırdadı. "Öyleyse itirafımın bir kısmını biliyorsunuz anlaşılan."

"Daha anlatmadan bile." Başını salladı. "Ve bu Kardinal'in ona takas ettiğim ithal oyuncularla ne yaptığını sık sık merak ettim ."

Blasi, yakındaki bir vazodan uzun saplı bir kağıt çiçeği çıkarıp kaşlarını çatarak ona cevap verdi: "Bildiğiniz gibi, Kardinaller Kurulu farklı düşüncelere sahip kişilerden oluşan bir kurumdur. Bazen başkalarının sadık desteğini, hediyelerini ve benzerlerini sağlamak gerekir. Bir "Tüccar, sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi Blasi çiçeği çevirerek ve sırttı. ve ona göz kırptı.

Tüccar kıkırdadı. "Bu işte senin de payın olduğu için benden daha iyi değilsin."

"Ve ben asla böyle bir iddiada bulunmadım. Ancak o günler geride kaldı ve yaptıklarımız çoktan kayıtlara geçmedi. Ve bugün bile, ne yüce Kutsal Makam, ne de otoriter Ceneviz soyluları hesaba katılmamış hiçbir şeyi fark etmiyor ; ikisi de aşırıya kaçmaya meyilli." "Her şeyin." Kardinal, çiçeğin kağıt yapraklarını parmaklarıyla incelerken zayıf bir şekilde gülümsedi. "Bütün büyük otoritelerin kayıtsız körlüğü işte böyle değil mi?"

Blasi, yıpranmış çiçeği kokladı ve yapraklarından tozu üfledi. "Ancak görünüşe göre benzer bir talihsizlik ikimizi de vurdu. Artık benim tanıdığım zengin tüccar değilsin; ben de senin hatırladığın zeki Kardinal değilim." Çiçeği yere attı ve ellerini arkasında kavuşturdu. Topuklarının üzerinde sallandı. "Ah, ama kaçak olarak getirdiğin Cenevizli mallarından birinin şimdi Majestelerinin Sarayında durması sana biraz komik gelebilir — yumurta pişirmek için oldukça tuhaf bir üç ayaklı alet . Üzerinde mavi ejderhalar resmedilmiş iki yağ lambası vardı."

"Marsilya'ya yaptığım son seferde, Majestelerinin bizzat kendisinin adlandırdığı, 'Yumurta Penceresi' olarak bilinen böyle bir cihazı hatırlıyorum . Üç tanesini görmüştüm. Kuryem bunların son derece değerli olduğunu söylemişti; takas olarak kabul etmesinin tek sebebi buydu. Tüccar yatak başlığına yastıklar yığı ve kendini dikleştirdi. "Yani, Kral'a bir hediye miydi ?"

Blasi yan masaya yaklaştı.

"Tam olarak değil, daha çok bir alışverişin parçası."

"Ne için?"

Blasi güldü. "Şey, madem bilmekte ısrarcısın: Bir orduyu güvence altına almak için."

"Bir ordu mu?" Adam ona eleştirel bir bakış attı. "Ve ben de alev alev yanan kızıl bir atım. Yine de, her şeyi anlat ."

"Size her şeyi anlatsam, kesinlikle bana inanmazdınız." Blasi iki kadehi de yıkama kabına daldırdı. "Belki şimdi şaraptan tadabiliriz?"

Tüccara misafirperverliğini gösterdi; tüccar bardağı aldı ve "Evet, belki de ateşi uzaklaştırır; ve eğer Yüce Tanrı izin verirse, ölümü bile uzaklaştırır" dedi. Blasi'ye kadeh kaldırdı ve kadehin yarısını bir çırpıda içti.

"Ah!" diye homurdandı tüccar, şarap sakalından aşağı akıyordu. Blasi kendi kadehinin kokusunu aldı ve bir yudum içti. "Acı," diye yakındı Blasi, dudaklarını şapırdatarak.

"Şarap ne zamandır gün sıcaklığına maruz kalmıştı?"

"Avignon'a gelince... Salgın Avignon'a ulaştığı haberini aldıktan sonra aceleyle yola koyuldum."

"Arabayı yüklemek için. Fıçıyı örtmeyi unuttum." Adam dudaklarını koluyla sildi.

Blasi, "Güneş onu öldürdü," diye sonuçlandırdı.

Tüccar kadehinin kalanını hızla içti, masaya doğru eğildi ve bardağını yeniden doldurdu.

"Ölenler zevk için içmezler," dedi yastıklara yaslanıp Kardinal'e tekrar kadeh kaldırırken.

Blasi kadehini kaldırdı ve ifadesiz bir yüzle şarabın son yudumunu içti. "Ölüler de içmez," diye inledi. O da kadehini doldurmak için yıkama kabına daldırdı.

"Gerçekten öldüğüne inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu tüccar, gülerek. Başını kaldırdığında oldukça sert bir bakışla karşılaştı; bu ifade oldukça samimiydi.

Gülümsemesi kayboldu ve o anda Labatut, belki de başında duran rahibin içine ekilen bir delilik tohumunu görmüş olabilirdi. Tüccar bakışlarını kaçırdı ve siyah pencereye baktı.

Sonra kaşlarını kaldırarak mırıldandı, "Şey, sonunda senin kadar ölü olmayı umuyorum;

itiraf ediyorum." Rahibin yönüne doğru kadeh kaldırdı ve bir bardak daha içti. Sonra kadehini

tekrar şarap kasesine daldırdı. İnledi. "Durumum kötüleşiyor." Terini sildi ve yastıklara iyice

sokuldu, kadehini iki eliyle ve belki de bir uyku öncesi masalını bekleyen hevesli bir çocuk gibi

gülümseyerek tuttu. "Öyleyse, bana güvence altına aldığınız bu ordudan ve inanmayacağım

şeylerden bahsedin. Ah, ve eğer mümkünse bacak yaralarınızdan da bahsedin."

Blasi döndü ve odada volta attı, yatağın ayakucuna kadar geldi ve kağıttan yapılmış çiçeği ezdi. Ancak gözleri zemini delip geçmişine bakıyordu. "Şey, anladığım kadarıyla..."

"Artık önemi yok. Ölü bir adamın ölmekte olan bir adama itiraf edemeyeceği kadar kutsal bir sır değil bu." Derin düşüncelere dalmış bir şekilde biraz daha ileri geri yürüdü.

Tüccar ısrar etti, "Hadi bakalım! Yoksa bu ölmek üzere olan tüccar, ölü Kardinal itiraf etmeden önce kendisi de ölmüş olur!" Blasi arkasını döndü. Birbirlerine baktılar ve kıkırdadılar.

"Pekâlâ," dedi Blasi, "Her şey ilk olarak Avignon'da, Château Rouge'da başladı; orada çok şaşırtıcı bir manzaraya şahit oldum." Blasi kadehiyle odada volta attı, tüccarın ölü kardeşinin hayaletiyle yaptığı samimi konuşmayı, bir başka Kardinali öldürme konusundaki isteksizliğini anlatırken gözlerini ondan ayırmadı.

Kutsal Makam'dan inanılmaz sırlar elde etmesi — cehennemin kapılarının işleyişini anlatan, sıkı korunan sayfaları çalmak için yaptığı zekice aldatmaca — ustaca bir şekilde

Hiç şüphelenmeyen bir Papa'ya karşı düzenlenen bir komployu organize ederek, bir göreve atanmasını sağladı. Kralın ordusu— daha önce benzeri görülmemiş bir şekilde, çok az can kaybıyla, müstahkem bir manastırı kuşatması— İngiltere'nin tüm ordularını yok edecek olan şeytanları serbest bırakması ve nihayetinde , pervasız ve kınanmaya değer bir yüzbaşının düşüncesizliği yüzünden planlarının alt üst olması. Tüccar zaman zaman konuşmak için hareket etse de, Blasi, Kardinaller Koleji'nde sık sık söz alan üstün konuşmacı olarak görev yaptığı zamanlardaki gibi, aynı ateşli ve aralıksız hitabet yeteneğiyle onun da dikkatini çekmeyi başardı. Ve tüm bunlar boyunca, Blasi, ikisi de leğendeki şarabın tamamını bitirene kadar bardaklarını doldurmaya devam etti.

Labatut, son derece artan endişesinin kaynağını araştırdı ve suçluyu buldu. Ne kadar küçük görünse de, yine de onun için apaçık ortada olan yeni ve doğal olmayan bir parıltı Kardinalin bakışlarından yayılıyordu ; başlangıçta fark etmediği tuhaf bir ışıltı . Blasi onu iki farklı yönden izliyor gibiydi; iyi gözü omzunun üzerinden bakarken, kötü gözü ise ruhunun derinliklerine kadar iniyordu. Beyaz gözün hem içine hem de her yerine aynı anda baktığını hissediyordu .

Blasi, boş leğenle kısa bir süreliğine odadan çıktı, ancak ağzına kadar şarap dolu, süslü üç ayaklı bir sürahiyle geri döndü. Sürahiyi sehpanın üzerine koyar koymaz, tüccar aceleyle geri çekildi ve ondan tedirgin bir şekilde uzaklaştı. Blasi, hasta adamın kadehini doldurma ve inceleme işine o kadar dalmıştı ki, sanki şarabın tam olarak ölçülmüş bir ilaç dozu olduğunu düşündürecek kadar dikkatliydi ki, fark etmemiş gibi davrandı. "Biraz daha içerseniz, hastalığınızın şimdi daha belirgin olan belirtileri azalacaktır," dedi Blasi, deneyimli bir hekimin özgüveniyle . Dolu kadehi ve ikna edici bir gülümsemeyi yatağa bağlı görünen hastasına uzattı . Ancak tüccar sadece ona baktı. "Kadehi al," diye ısrar etti Blasi, " İç. Sıkıntını boş." Yine de tüccarın gözleri, aceleyle kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde dolaştı . Şamdanın loş ışığında Blasi, adamın alnından süzülen ter damlalarını gördü. "Hastalığınız yüzünden ateşiniz var."

Kendini toparla ve sözüme kulak ver. Hâlâ bir bardağı tutabilecek kadar hayatın varken içmen konusunda ısrar ediyorum." Blasi yatağa doğru daha da eğildi. "Al şunu!" diye bağırdı, misafirinin kucağındaki şişen idrar halkasını görmezden gelmeyi reddederek .

Tüccar elindeki kadehi yere fırlatınca şarap etrafa saçıldı. "Uzak dur, senin gibilerle bir daha içki içmem!"

"Nasıl isterseniz," diye sakince yanıtladı Blasi, doğrulup kıyafetlerindeki şarap lekelerini silerken. Arkasını dönüp kendi bardağını doldurmaya koyuldu.

"Ne yazık ki, benim gibilerle içmeye devam etmeliyim; ve çok geçmeden, kötüleşen durumunuzun artan ağırları sizden de aynısını yapmanızı isteyecektir. "

Blasi, elindeki bardağıyla kendi belirlediği yerine geri döndü ve pencerenin yanında durarak adama sakinleşmesi için yeterli alan bıraktı. Blasi bardağını yudumlarken, dışarıdan saygısız bir tavırla ve anormal bir iç gözlem ve uğursuz kehanetlerle dolu bir konuşma yaparak zaman geçirdi; bu, en az bağlı din adamlarına, özellikle de bir Kardinale yakışmayan bir davranıştı.

Blasi, yüzünü cama dayamış, gece karanlığının içinden keskin bir şekilde görüyormuş gibi yaparak ve veba bulaşmış yoldan geçenlerin sürekli akışını inceliyormuş gibi, sadece mırıldanarak devam etti: "Bakın onlara, hep birlikte bir ceset sütunu gibi yürüyorlar. Zaten ölümler – hepsi . Umutsuz durumlarında nasıl çarpınıyorlar bakın; sadece güzel anılar ve kalıcı hayallerle yönlendiriliyorlar." Derin bir iç çekti, anılarını tattıktan sonra, öngörü ve geçmişe bakışla birleşen oldukça alışılmadık bir bağlantı kurdu : "Şafak vakti, yol kenarında hayal kuran daha da fazlasını keşfedeceğiz ; doymuş gülümsemelerle, çıplak bedenleriyle ve gözlerinde sineklerle. Eğer kendileri hakkındaki gerçeği bilselerdi, o zaman hayatı taklit etmeyi bırakıp hareketsiz kalırlar. Onlar, yürüyorlar—yaşıyormuş gibi yapıyorlar. Ancak ölümden durumlarının tamamını kavrayacaklar ; ölümün , tasarımının dokusuna işlendiği bir dünyada hayatta kalmaya çalışmanın aptallık olduğunu anlayacaklar . Sonunda, dünyevi anlamda hiçbir şey kutsal kalmayacak. Ve eğer her şey sinekler gibi şeylere yenik düşerse, umutlar ve hayallerden daha büyük bir iyilik nasıl hayatta kalabilir ki ?

"Sizin rahip olduğunuza inanmıyorum," diye homurdandı tüccar. "Siz kimsiniz?"

"Ben kimim?" Blasi kıkırdadı. "Size nasıl olduğumu anlatırsam, kim olduğumu anlayacaksınız . Her şey oldukça basit başladı." Bir süre sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi ve konuştu; "Daha çocukken, yüksek dalları yeni bir yıldırım çarpmasıyla alev almış büyük bir ağacın yamacına tırmanan bir karınca sürüsü gördüm . Karıncalar ağaca tırmanırken yanıyor ve yere düşüyorlardı. Onları kabuktan silkeledim, ama daha fazlası aynı yolu izledi. Yollarına tükürdüm, ama tükürüğün etrafından dolaşıp yukarı doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Hatta bazılarını ezdim, diğerlerinin tehlikeyi anında hissedip geri dönmelerini umarak, ancak yine de ölümlerin etrafından dolaşıp ateşe doğru tırmanmaya devam ettiler." Blasi başını salladı ve kıkırdadı. "O karıncaları alevlerden kurtarmaya yönelik çocukça ve oldukça aptalca görevimde , düşen bir dal bacağımı kırdı ve neredeyse hayatımı aldı. O an beni derinden etkiledi."

"Benden, ruhumun özüne kadar , kaderimin seyrini bile değiştirecek kadar— şövalye adayı olmaktan , piskopos olmaya kadar." Parmaklarını şıklattı. "Karınca sürüsünden, Kolej Kardinale, artık beni olduğum gibi tanıyor sunuz." Blasi pencereden uzaklaştı ve tüccara döndü, kollarını açarak kendini sunmaya hazırlanıyordu— alçakgönüllü bir ihtişam jestiyle. Bunun yerine, sarhoş bir halde, sehpanın kenarına sendeledi,

Vazoyu yere düşürerek paramparça etti. Adam kadehini düşürdü ve geriye doğru düşerek çatırdadı. Pencere camına tutunduktan sonra dengesini sağlamak için pervaza yaslandı. Gözleri, kırık bir vazonun parçalarının yırtık pırtık kağıt çiçeklerin arasında dağıldığı ayaklarına sabitlenmişti.

"Karıncalar ölüyor—hım— sinekler oynuyor—hım." Tüccar , yatağın kenarına oturup çizmelerini giyerken alaycı bir şekilde homurdandı.

Blasi sendeleyerek ona doğru yaklaşırken, " Ayakkabıya ihtiyacın yok," dedi. "Dinlenmelisin. Ne yapıyorsun?"

"Kendin ol!" Tüccar parmağını ona doğru uzatarak bağırdı, "Uzak dur !"

Blasi adımlarını yarıda kesti. "Neden tekrar giyinmen gerekiyor?"

Adam kıyafetlerini düzeltti. Terli ve tel tel saçlarının altından, Blasi'ye suçlayıcı bir bakış dikmiş, homurdanarak, "Yanlış düzeltmek için. Bu günah malikanesinden ve kendini saygıdeğer ve seçkin Kardinal Blasi olarak ilan eden bu kendini beğenmiş, küfürbaz ruhtan ayrılmalıyım!" dedi.

Blasi, üzerinde minik mavi çiçeklerle süslü, parlak bir yüzeye sahip ve içinde bol miktarda dokunulmamış şarap bulunan, özenle boyanmış porselen sürahiye baktı . "Peki , anlaşmamızın sonucu ne olacak ?" diye sordu.

Adam, giderek kötüleşen durumunun acısıyla yüzünü buruşturdu. Saçlarını geriye doğru itti ve Kardinalin gözlerine dik dik baktı. "Eşyalarım, arabam, atım, hepsi sizin . Gitmem gereken yer için sadece kendime ihtiyacım var."

Blasi, adamı artık bir yabancı olarak görüyordu; daha kısa süre önce tanıştığı tüccardan tamamen farklı bir kişiydi . Adam, sanki defalarca dövülmüş gibi, morarmış ve şişmişti; mum ışığının keskin açılarında ise, belirgin bir şekilde tuhaf yüz hatları, terden oluşan eşit bir parlaklıkla ışıldıyordu. Başı tamamen maymuna benziyordu ve yüzü grotesk bir şekilde çökmüştü.

Blasi, hafif bir tiksintiyle, "Sana bak!" diye bağırdı, "Konuşurken ölüyorsun!"

Başka sığınacak yer yok. Dinlenin!

Tüccar başını salladı ve sendeleyerek kapıya doğru ilerledi. "Emin olun ki , huzur içinde ve kötülüğün arkadaşlığından uzak bir şekilde gideceğim ." Odayı terk etti, açık merdivenlerden dikkatlice inerken, adımlarını desteklemek için duvar taşlarına yaslandı.

Blasi arkasından giderek adamın yatağına çekilmesi konusunda ısrar etti. Ancak tüccar Blasi'nin yalvarışlarını görmezden geldi ve her adımında onu alaya alarak devam etti: " Evimin efendisi Ölüm! Ben yaşıyorum, ama aynı zamanda ölüyorum! Kutsal Papa'ya ve Kilise'ye karşı komplo kuruyorum! Kardinalerin, Başrahiplerin ve rahiplerin katiliyim! Cehennem kapılarını açıyorum! Gidip gözlerindeki sineklerle oynayalım!"

"Öyle şeyler söylemedim!" diye yanıtladı Blasi. Çenesini göğsüne dayadı ve bulanık hafızasını yokladıktan sonra inanmaz bir şekilde sordu: "Öyle bir şey mi söyledim?" Bir merdivende durdu ve dolu kadehini yanına sarkıttı, beceriksizce şarabı kıyafetlerine sıçrattı. "Biz "Sineklerle oynayabilir miyim acaba?" Ağır kafasını duvara yasladı ve kıkırdadı. "Belki de şarap aklımı başımdan aldı. Lütfen beni affedin; dilime dikkat etmeliyim ." Ardından, durmadan konuşmaya devam eden tüccarın peşinden koştu ve kolunu kavradı. "Hayır! Artık hiçbir şey söylemeyeceğim. Hadi; odaya dönmelisin !"

Tüccar, Blasi'nin tuttuğu elinden kurtuldu , merdivenlerden çıktı ve mutfağın içinden geçerek taş ocağa yaslandı. Etrafını aradı ve eşyalarını, odanın çoğunu kaplayacak şekilde üst üste yığılmış halde buldu.

Karşı tarafta, şarap fiçisinin üzerinde yanan bir yağ lambası duruyordu ve titreyen alevi, dağınık mekanı ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu . Blasi'yi dolaylı bir suçlamayla azarlarken, yerdeki gölgelere bakıyordu ; "Ve senin bacakların şimdi iyileşti, oysa çoğu erkek bu durumdan ölürdü." Bu tür yaralanmalar. Nasıl olabilir ki, yoksa—ah; evet—çünkü Tanrı sizin için iyilik diledi!"

Adam sendeledi ve gölgelerin arasından , kendi inşa ettiği mallarından oluşan bir labirentin içinden, birçok kıvrım ve dönüşten geçerek aceleyle süründü. Karanlık onu yuttu, geriye sadece sesi kaldı: "Aziz Denis, yolumu ört! Beni koru!"

Blasi, tüccarın sesinin geldiği yöne doğru seslendi: "Kimden veya neyden seni koruyacak? Kendine gel! Veba seni ağır hasta etti." Blasi sendeleyerek arkasından yürüdü. Şarabını çalkalayarak ona seslendi: "Geri gel, diyorum!" Tencere ve tavaların şangırtısı, cam ve porselenlerin kaldırım taşlarına çarpıp parçalanmasıyla gölgeli yığınlar birbirine zıt tonlarda bir yükselişle çöktü. "Seni orada görüyorum! Kendine gel!" "Çıldırılmışsın !"

Adam karanlık bir köşeden fırladı ve elindeki kürekle hızla döndü, küreğin ucu Blasi'nin yüzünden sadece birkaç derece uzakta kaldı. Küreğin ucunun loş parıltısı Blasi'yi gözlerini kaldırmaya ikna etti. Elleri ve kadehi. Tüccar , kararlılığını göstererek aleti rahibin yüzüne doğru uzattı . " Mezarını bu akşam kazayım mı ?"

Blasi geri adım atarak, "Gerek yok," diye yanıtladı. "İstedığınız gibi sizinkini hazırlamayayım mı ?"

"Gerek yok! Benden uzak dur!" diye tılsım tükürdü.

Blasi göz kırptı ve birkaç adım geri çekildikten sonra tüccarın tükürüğünü altından sildi. Gözünü çevirdi. "Nasil isterseniz, Monsenyör Labatut. Size kötü bir niyetim yok."

"Şeytanla iş birliği içindesin, rahip kılığına bürünmüşsün," diye homurdandı tüccar, bıçağı Blasi'ye saplayarak onu daha da geriye, etrafa saçılmış yığınların arasına doğru itti.

Yerdeki dağınıklık.

Blasi, ıvır zıvırın üzerinde sakarca tökezledi, yine de kadehini devirmemeyi başardı . Tüccar aceleyle köşeyi döndü, enkazın arasından yüksek adımlarla ilerlerken, bir yandan da şikayet ederek şatonun arka kapısına doğru aceleyle bir sıra oluşturdu. "Hepsini alın —dökülen her baharatı; kırık her kaşığı ve acı şarap damlasını! Sadece şu cılız alet benim," diye homurdandı, küreği havaya kaldırarak. Kısa bir geriye bakışında , vahşi gözlerinin beyazları lambanın ışığından bile daha parlak olabilirdi. "Ah, gerçekten mi!" Blasi, öfkeden deliye dönmüş tüccarla aynı fikirdeydi; "Söylediğin gibi, senin! Al bunu."

Adam döndü ve olduğu yerde donakaldı. İkisi de birbirlerine uzun süre baktılar; bu sırada yaz akşamı cırcır böceklerinin monoton vızıltısını, evin içindeki boğucu sıcaklığı ve sinmiş pis kokuyu hissedebildiler .

Blasi derin bir nefes aldı ve sessizliği bozdu; "Peki, kürekle ne yapmayı düşünüyorsun ?" Şarabından bir yudum aldı, aletin ucu ile... arasında bakışlarını gezdirdi. Adamın hastalığının yol açtığı deliliğin keskin bakışı.

Tüccar sonunda endişeli bir kahkaha attı. "Hayır, Monsenyör; siz Tanrı adamı değilsiniz . Boğulmakta olan bir köpek, sizin hazırladığınız mezardaki bir insandan daha çok cennet vaadi bulur ! Sizi şeytanın en kötüsü olarak görüyorum; iki yüzlü dilinizi dindarlık maskesi altında saklıyorsunuz, oysa kötülüğünüzü sonsuza dek dizginsizce örmeye devam ediyorsunuz."

Blasi, "Ben söylediğim kişiyim," dedi. "Önceki işlerinizde size yardımcı olan Kardinalin ta kendisiyim ." Tahta fıçıya işaret etti. "Bu fıçı, Büyük Mahzen'den geldi."

"Papa Sarayı'nın tek sorumlusu olarak görev yaptım." Ardından, sanki ona kadeh kaldırıyor gibi, kadehini tüccara doğru eğdi . "Acı olsa bile, bu üzümü tadından tanırım ; sıradan bir tür değil. Dahası, kendimi Tanrı'nın ve Fransa'nın adamı olarak tanıyorum ; ne kadar da veba bulaşmış kişiler veya -sizin de dediğiniz gibi- boğulan köpekler için uğursuz görünsem de . Bununla birlikte, teklifim hâlâ geçerli : Sizi , deneyimli bir rahibin bekleyeceği her türlü saygı, ayin ve dua ile defnedeceğim ."

Tüccar, etrafa saçılmış mallarına göz gezdirdi, teklifi sanki ilk kez duyuyormuş gibi düşünüyordu. Dikkatini tekrar Blasi'ye çevirdi ve küreği uzattı.

Tehditkar bir şekilde. "Peki, ne olmuş yani?"

Gölgeleri dağıtan ve zemini aydınlatan loş bir ışık huzmesi aracılığıyla Blasi bir şey fark etti. Dağınık erzakların arasında minyatür bir at figürü vardı; porselen figürün parçaları , ayak altında çiğnenmiş halde kaldırım taşlarının üzerine saçılmıştı. Küçük, soluk bir at başı , tüccarın çizmesinin topuğunun yanında duruyordu . Tüccar gibi Blasi de döndü ve aynı dağınık çevreyi inceledi; görünüşe göre, zihninde hemen algıladığı şeyi sindirirken, çok daha büyük bir resme yeniden odaklanıyordu.

Bireysel ve görünüşte gizemli, döngüsel ve hicivsel göndermelerle dolu bir durum. Oldukça ilginç bir değişim. Olayların gelişimi üzerine düşündü ve şimdi kırık olan porselen oyuncağın yeğenine daha önce verilmiş bir hediye olduğunu fark etti. Bu fiçı, Ceneviz gemilerinden kaçak mallarla yaptığı gizli anlaşmalardan elde ettiği ve büyük olasılıkla önünde duran tüccardan geldiği düşünülen bir şeydi. Benzer şekilde, şimdi acılaştırmış olan şarap fiçısı da şüphesiz tüccarın geçmişteki dolaylı anlaşmalarından geliyordu; Blasi, papalığın saray mahzeninden fiçıları düzenli olarak kaçırıp karşılığında nadir ithal mallar alıyor, bunları da üniversiteler arası takas ve siyasi rüşvet için kullanıyordu - tıpkı kırık Uzak Doğu porselen figürü gibi nadir ithal mallar .

"Peki ya sonra? Söyle bakalım!" diye bağırdı tüccar, gözlerini kısarak Blasi'yi, şeytanla yapılmış bir anlaşmanın ya da bir tür şeytanın kurguladığı bir düzenin kasıtlı olarak gizli tutulan sözleşme detaylarını açıklamaya zorlamak istercesine.

Blasi, adamın sorgulayıcı tavırlarına sadece yorgun bir gülümseme ve sonunda verdiği cevaptaki ifadesiz bir tonla karşılık verdi: "Ve— o diğer kelimeleri de sizin hizmetinizde kullanacağım." Sonuçta, benim diğer sözlerle dua etmem olmadan cenneti nasıl bulacaksınız ki?" "Şeytani sözlerle, kötü sözlerle mi? Ah! Tahmin ettiğim gibi!" diye haykırdı tüccar, küreği Kardinal'e doğru uzatarak. Oysa Blasi, yerinden kıpırdamadan, kırık ata boş boş bakarak, bir zamanlar meleklerden bile daha hızlı uçan genç bir delikanlının anısına dalmış bir şekilde duruyordu ; belki de öyle bir güçle uçmuştu ki, nazik bir rüzgar onu fark edip alıp götürmüştü. Oğlan tüm bunların arasında, dünyayı kötü niyetli ve dinsiz bir 'pestinense'nin ardından paramparça olmuş bir dünya olarak biliyordu .

Blasi dudağını ısırıldı; kayıtsızca başını salladı. "Ne yazık ki, bu malikaneden ve arazisinden ayrılmanız gerektiğini belirtmek zorundayım . Elinizdeki aleti ve yanınızda taşıyabileceğiniz her şeyi alabilirsiniz; ancak at ve Kutsal Hazretlerinin şarap fiçısı , Kutsal Makamın ondalık vergisi ve malları olarak burada kalacaktır."

"Bana ata ihtiyacım yok! Hem de kendini şarapta boğabilirsin , bizi o aşağılık ve affedilmez benliğinin sefaletinden kurtar !" diye homurdandı adam.

Blasi nefesini keskin bir şekilde aldı ve kaşlarını çattı. " Lafı uzatmadan, yolunuzu bulacağınızdan eminim , değil mi?"

"Elbette, yapacağım," diye homurdandı tüccar, küreği indirerek. Kapıya doğru geri çekildi ve arkasından kapıyı açtı. Serin bir esinti odayı doldurarak hafif bir yağmur kokusunu ortaya çıkardı. Uzaktan cırcır böcekleri vızıldıyordu. " Bir yandan da kazmam gereken bir mezar var ."

"Gerekli imkanlara sahipsin. Ve beni takip etmeye kalkışma." Gece gökyüzündeki bir parlıltı, Blasi'ye onu kısa bir süre için sadece bir silüet olarak gösterdi.

Blasi tüccarı rahatlattı. "Endişelenmeyin, Monsenyör Labatut. Ben de durumu kabullendim." "Burada kalıp, kendi işlerimin karmaşasında boğulacağım." Kadehini eğip boşluğunun seviyesini inceledi. "Hatta onlarda boğulacağım."

Tüccarın terden sıırıslıklam olmuş saçlarını yüzünden çekip, küreği omzuna atıp geceye doğru adım atmasını izledi. Blasi temkinli bir şekilde onu kapıya kadar takip etti ve isteksizce giriş kapısı çerçevesine yaslandı. Kadehini çevirdi, giden misafirine doğru isteksizce bir kadeh kaldırdı ve içerken yüzünü buruşturdu. Bozulmuş şarabın son yudumlarını içti. Gök gürlerken iç çekte.

Görünüşe göre tüccar onun hareketini gördü ve Blasi'ye doğru bağırdı: "Evet! Selam, Şeytan!" Blasi şatoya geri girdi ve arka kapıyı kilitledi; aklında sadece dolu bir leğen ve boş bir yatak vardı, ikisini de sonsuza dek zevk almak için kullanmayı planlıyordu.

Şatonun dışında, ölmekte olan adam, giderek uzayan otların arasında sendeleyerek ilerliyor, örümcek ağlarının kırık ipliklerini , yırtık kozaları ve dikenli çalılıkları savurarak Tanrı'ya, İsa'ya, Aziz Christopher'a ve rehberlik için yalvarışını duyabilecek her mübarek şehide dua ediyordu . Sırtını yola dönmüş, malikanenin arka tarafına odaklanmış ve kendi kendine belirlediği bir göreve doğru ilerliyordu; el değmemiş bir ormanın karanlık ufkuna doğru tökezleyerek ilerliyordu—onun için ölüm artık kişisel bir mesele haline gelmişti , kendisi ve Tanrı dışında kimseyle paylaşılmaması gereken bir şeydi. Ne yazık ki, yolunu sadece şimşek aydınlatıyordu, eskiden yıldız ışığı olan parıltı şimdi yaklaşan bir fırtınanın bulutlarının ardında kaybolmuştu. Ve homurdanan gökyüzünün altında, göksel bir şimşek çakması, manşet püskülleri ve metal tokalarıyla tamamlanmış , yüksek adımlı, iyi işlenmiş, çift dikişli, yeşil bir çift botu ortaya çıkardı; bunların hepsi koyu renkli otlardan oluşan kabarık bir denizin içindeydi. Sonunda boğularak yok oldu.

Kardinal Blasi'nin, bir zamanlar Fransa'nın tanıdığı en iyi Uzak Doğu ithalat ürünlerinin ve özenle seçilmiş şarapların usta tüccarı olan Jean-Baptiste Labatut ile belki de uzun zamandır özlediği yüz yüze görüşmeyi ilk ve son kez gerçekleştirme şansına sahip olduğu an buydu .

~*~

Ölüm ve yıkım her şeydi. Kararan salgın, Fransa'daki her şehir ve kasabaya yayıldı, yıkıcı ve amansız varlığıyla toplumsal kalplerini susturdu . Sıradan köylüler, isyankar sakinler gibi hareket ederek, köyleri yerle bir ettiler ; ortak ve anlamsız bir düşüncüyü benimsediler: Fransa'da, her şehri ateşe verecek kadar cüretkar oldukları sürece hiçbir kötülük galip gelmeyecekti . Ancak, bu bulaşıcı hastalık, asi kalabalıklar arasında bir yangın gibi yayıldı ve onları simsiyah bıraktı.

Yaktıkları binaların külleri .

Büyük Veba'nın işleyişini ve kökenlerini aydınlatmak için çaresiz kalan Kral Philip, Ekim 1348'de Paris Üniversitesi'nin seçkin öğretim üyelerine başvurdu.

Hemen ardından, birçok disiplinden seçilmiş bir konsey toplandı, ritüel gizlilik içinde müzakerelerde bulundu ve bulgularını Paris Konsili Antlaşması adı verilen bir belgeyle Philip'e sundu . Ortak çaba , gezegen hizalanmaları, depremlerden kaynaklanan yeraltı buharları ve çürüyen bataklıklardan nemli rüzgarlarla taşınan zehirli parçacıklar da dahil olmak üzere vebanın çeşitli olası nedenlerini sıraladı . Bununla birlikte, yorumlama, bir neden veya tedavi ortaya koymak için çok az şey yapan yalnızca bir spekülasyon derlemesiydi . Ve belgenin ayrıntılarında Şeytan yer almasa da -kötülük nedenler listesinde yer almasa da- klinik açıklama, bu sürekli tüketen iğrençliğin görünüşte ani ve gizemli varlığını ele almak için aksi takdirde değerli bir girişimdi. Şimdiye kadar, yaklaşık on milyon Avrupalı, nedenleri umursamayacak kadar ölümle meşguldü . Sonuçta, ölümler çoğunlukla ölü kalıyordu .

Kara Veba, Avrupa'nın yüzünü kavuran ve insanlığı yakıp kavuran, alevler içinde bir ateş fırtınasının ortasında küçük bir fidan gibi kalan, azgın bir cehennem ateşiydi. Yanan silahlar gibi ilerleyen Şeytan Hastalığı hatları, daha iç bölgelere uzanarak, kuzeye ve batıya doğru yayılıp, bozulmamış toprakları ele geçirirken tüm kıtayı da etkisi altına aldı. Ülkeler birer birer ve baştan sona, alevler içindeki haritalar gibi kıvrıldı.

İspanya'da salgın patlak verdi ve şehirlerinin büyük bir kısmı oldukça yeni bir kavramla karşı karşıya kaldı: Topraksız mezarlıklar. Acımasız bir yazın kuraklığında veba kasabaları kasıp kavurdu ve baş döndürücü sıcakta, sakinleri mevsimin sıcaklığından mı yoksa ani bir ateşten mi terlediklerini ayırt edemediler. Sakinlerinin çoğu suçu günün sıcağına atabilirdi, ancak yarısı koltuk altlarındaki yeni siyah tomurcukları sadece ter veya buhar olarak kolayca göz ardı edemezdi. Gerçekten de veba hızlı ve ayırım gözetmeyen bir cellattı; sağlıklı olanlar yatağa çekilip güneş doğana kadar kaskatı kesiliyorlardı. Ve İspanya'nın uzun süren kuraklığı ve kavurucu sıcağıyla, serin ve temiz su adeta sıvı gümüş gibiydi. Ne yazık ki, ortak kuyuların çoğu çürüyen komşularının kalıntılarıyla kirlenmişti. Bazıları suyu kirletmekten Yahudileri suçlarken, diğerleri Müslümanları suçladı. Ancak garip bir şekilde, böylesine kıyametvari bir olay Hristiyan halkının başına gelmişken, sadece bir avuç insan şeytani suçladı. Yine de, evlerinden kaçamayacak kadar güçsüz olan ve kuyulardan tek bir yudum bile içmeyi göze alan yaşlı sakinler için seçim, özledikleri su kadar açıktı : Hastalığa yakalanmak ya da susuzluktan ölmek. Buna rağmen, hem umutsuzluk hem de çaresizlik içinde içtiler.

Kadehten içtiler, derin bir dua ettiler ve şehirlerin topraksız mezarlıklarında komşularına katıldılar.

Başka yerlerde ise İngiltere'nin kasaba ve köyleri, İspanya'dakilerle aynı kaderi paylaştı. Sıkı liman düzenlemelerine rağmen, salgın gece hırsız gibi sinsice ilerledi. Su yolları aracılığıyla ve Londra ile Bristol limanlarını atlatarak ilerleyen salgın, karaya oturduktan sonra hızla yayıldı. Doktorlar, rahipler ve politikacılar adeta mezarlarına atladılar; ve ülserli lemminglerden oluşan bir deniz gibi, şehirlerin nüfusunun yarısı da aynı kaderi paylaştı. 1349 yazında veba kuzeye doğru hızla ilerleyerek İngiliz kırsalını kasıp kavurdu, Norwich ve Chester'ın kalabalık şehirlerinden geçerek İrlanda'nın Wexford kentine kadar ulaştı. Yılın sonlarına doğru Kara Ölüm, İskoçya'nın Edinburgh kenti de dahil olmak üzere bölgenin en kuzeydeki tüm şehirlerini etkiledi. Pembe lenf bezlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuştu ; çürümeyi uzaklaştırmak için ceplerinde bir sürü çiçek taşıyorlardı ; Avrupa'nın üçte birinden fazlası hapsirdi ve öldü.

Zaman, ölmekte olan bir adamın gözleri gibi dönüp duruyor, günler birbirini kesin ölümün soluk soluğa kalmış nefesleri gibi takip ediyordu. Erkekler ve kadınlar yiyecek arayışı içinde kasabalardan uzak duruyorlardı. Bunun yerine, terk edilmiş tarlaları taradılar, el değmemiş ormanlarda avlandılar ve dağ derelerini araştırdılar; kış mevsimini atlatmak için yeterli yiyecek toplamaya yönelik umutsuz girişimlerinde bulundular . Aileler, dışını kırmızıyla işaretledikleri kapıların arkasına saklandılar ve içlerini ağır taş yığınlarıyla sağlamlaştırdılar; tarım aletlerini bitişik duvarlara silah olarak hazırda bekletiyorlardı. Ve kış nihayet geldiğinde, Orta Fransa'nın birçok sakini, tavanlarının sağlamlığına pek dikkat etmeden, muhtemel giriş noktaları olarak kapılarla çok fazla meşguldü .

Manastırın Kapı Taşı'ndaki iblisler, Kardinal Blasi'nin hedeflediği yere, yani Fransız şehri Calais'e ve oradaki İngiliz işgal ordusuna asla ulaşamadılar. Bunun yerine, yalnızca şeytani ele geçirilmemiş karanlığıyla yönlendirilen bu uçan kimera heykelleri, akşam Fransız semalarında dolaşarak, aynı şekilde yayılan ve kavurucu sisle birlikte dışarı doğru yayıldılar ve sonunda Murat köyünün kenarlarına ulaşarak , sazdan çatılara bir yıkım darbesi gibi çarptılar .

Murat köyünü yerle bir eden bu felaketin ciddiyeti , ancak yeraltı dünyasının azınlığı tarafından ölçülebilir ve takdir edilebilirdi; Tartarus'un hain diyarlarının daha yaşlı ve deneyimli iblisleri ve Hades Sarayı'nda gözetmen olarak görev yapanlar. Gerçekten de, cehennemin en dile getirilemeyecek acılarının çoğunu tasarlayacak kadar özgürlüğe sahiplerdi. Uzun zaman önce ölmüş katedrallere yerleştirilmiş grotesk heykelleri ele geçiren bu iblisler,

Bunlar yalnızca Lucifael'in lanetli lejyonlarının ruhsal kurgularıydı. Taş figürler, eski et ve kemik varoluşlarından kaynaklanmıyordu. Kolayca şunlarla karşılaştırılabilirlerdi: Bunlar, kısmen hasar görmüş Geçit Taşı portalından kötü ruhlarını fırlatan iblislerin ruhlarının yaşadığı , gerçek benliklerinin ise hâlâ Cehennemde hapsedildiği 'uçan taşlardan' başka bir şey değildi; zira Büyük Mühür'ü oluşturan üç Geçit Taşı'ndan sadece ikisi ' açılmıştı '. Kısacası, Canello Manastırı Geçit Taşı kapalı kaldığı sürece , Büyük Mühür ne kadar zayıflamış olursa olsun, yine de amacına hizmet ediyordu

İlahi ve amaçlanan bir şeydi; ve bu yeraltı iblisleri, dünyayı ancak bedensiz, ele geçirilmiş ruhlar, hayaletler, mavi şeytanlar, incubuslar, succubuslar ve benzeri kötü varlıklar şeklinde rahatsız edebilirdi. Ve cehenneme atılan tüm incubuslar ve succubuslar arasında -ki sayıları çoktu- Lucifael, baş işkenceci ve ruhsal zina eden olarak Succubus Kraliçesi olarak hüküm sürdü , kendi suretini ve kötü arzularını uyuyan ve savunmasız İnsan Oğullarına yansıttı ve ardında, dünyevi et ve kemikten oluşan, Eljo ve Elioud soyundan gelen sayısız çocuğu kötü izinin ardında bıraktı . Ve onların güvenliğini sağlamak için çok az annelik arzusu vardı - bunun yerine, Lazarus gibi, onları kendi başlarının çaresine bakmaya bıraktı.

Ya kendinizi koruyun ya da kaçınılmaz ilk ışığın doğuşuyla yok olun.

Yine de cehennem doymamıştı. Bir başka cehennem gibi yılın mevsimleri geçerken, veba Orta Fransa'yı uhrevi bir örtü gibi sarmıştı. Ve bu uzun soluklu sürecin en karanlık saatlerinde... Manastırın kavurucu sisi ve dolaşan taş grotesk heykelleri, giderek genişleyen bir istila ve yıkım alanını kaplıyordu. 1350 yılının sonlarında, Vic-sur-Cere ve Saint-Flour köylerinin her sakini, gece gökyüzünü karga sürüsü gibi kaplayan kimera benzeri iblislerin dehşetine tanık oldu . Köylüler çığlık atıp dağıldılar; ancak, en azından tek bir kurbanın yüzünde korunması beklenebilecek kalıcı dehşet ifadeleri, ölümlerin hiçbirinde belirgin bir şekilde yoktu—hiçbirinin başı yoktu — tek bir kafatası bile diğer dağılmış kalıntılardan ayrı değildi . Ve bu kitlesel sakatlamalar, canlı anlatım eksikliğinden değilse bile, toplumsal ölüm kayıtsızlığından dolayı büyük ölçüde dile getirilmedi. Sonuçta, her şehir, kasaba ve köy kendi yolunda başarısız oluyordu ve bunların rüzgarla yayılan kötü kokusu, göçmen bir veba kurtulanını daha az gidilen bir yolu seçmeye— vebanın tüm kaynaklarından kaçınmaya —uyarmaya yarıyordu.

kötü kokular.

Bununla birlikte, et ve gıysiler beyazlaşmış kemiklerden dökülmeye devam etti ve Cehennem'in en zekice planlarından birinin sona erdiğini işaret etti. Tek bir kuşla -şeytan tarafından diriltirilmiş tek bir Çin güverciniyle- başlayan Büyük Veba, insanlığın büyük bir bölümünü yok etmeyi başarmıştı . Aniden geldiği gibi, sönmekte olan bir rüzgarda çöken küller gibi geçti . Aşırı savrulmuş bir kılıç veya çılgınca atılmış bir kötülük büyüğü gibi, vebanın geniş ölüm yayı Avrupa'nın her damarını kesip geçtikten sonra tekrar kalbine geri döndü.

Çin. Ve ölümlerin gözlerinden bütün paralar toplandığında — Styx Nehri'nin son dalgaları dindiğinde—veba yirmi dört milyon Avrupalı erkek, kadın ve çocuğu toprağa karıştırmıştı. Çin'de otuz beş milyon ruh yok oldu. Hindistan ve Afrika kıtalarında sayısız milyonlarca insan varoluştan koparıldı; hepsi Lucifael'in Kara Elma Hasadı'nın kurbanı oldu. Ancak, kuru sayılar her zaman zihni bu ölümlü ve tarihsel oranları belki de yeterince karşılaştırmaya yönlendirmez.

Doğru bir bakış açısıyla bakıldığında, tüm Avrupalı ölümler ortak bir mezara üst üste yığılmış olsaydı, mezarın derinliği 3600 mili aşardı. Dahası, tüm Çinli ölümler aynı mezarı paylaşıyor olsaydı, derinliği yer kabuğunun içine yaklaşık 5300 mil inerdi.

İnsanlık için Büyük Veba, altı ayak derinliğindeki bir çukurdan daha derine, dipsiz korkudan daha derine indi; ta cehenneme kadar uzandı, ilk ortaya çıktığı yere kadar. Ve tüm kayıplarla birlikte, bilinen dünyanın yarısı, Çin'in merkezindeki Üç Büyük Boğaz'daki Uçan Ejderha Tapınağı'nın bir Taoist baş rahibi ve ele geçirdiği Grotesk heykeli , Büyük Uçurumun üç mühründen ilkinin açmaya cüret ettiğinde yere yığılıp öldü. Bütün bunlar, talihsiz olayların her zaman yaptığı gibi, tarihin karanlık sayfalarında gerçekleşti.

[Bölüm 12 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~